

C – 8/9 februari 2025. Vijfde zondag door het jaar

eerste lezing: Jes. 6,1-2a.3-8 (theofanie en roeping van Jesaja); antwoordpsalm: Ps. 138;
tweede lezing: 1 Kor. 15,1-11 of 15,3-8.11 (zending van Paulus door de genade Gods);
evangelielezing: Lc. 5,1-11 (mensenvissers)

Toch doorgaan

Zoals u weet (anders weet u het nu) bereik ik over enkele dagen de gezegende leeftijd van tachtig jaar, die de psalmist de “leeftijd van de sterken” noemt (Ps 90[89],10). Maar dat betekent wèl dat ik daarmee ook de leeftijdsgrens bereik van mijn benoeming als diaken in deze parochie, en dat ik voortaan dus emeritus bent, en geen benoeming meer heb als diaken in deze kerk.

En dan heb ik natuurlijk de neiging om terug te kijken op die meer dan 25 jaar werkzaamheid voor onze parochie, de Onze Lieve Vrouw en sinds enkele jaren ook Sint-Pieter. Toen ik hier benoemd werd hadden we nog twee missen èn een avondmis op zondag, volle kerk iedere keer, zaterdagavond èn zondagavond hadden we gezongen Vespers met een kleine gregoriaanse schola in toga. Goedbezochte Vespers in de Vastentijd met een overweging. Jarenlang heb ik iedere maand een Bijbelavond georganiseerd, in het begin met een dertigtal deelnemers. Ik verzorgde een veertigtal kinderdopen per jaar.

In die iets meer dan 25 jaren heb ik alles zien teruglopen. Een sterke terugloop van het kerkbezoek. De Vespers op zaterdagavond liepen terug, tot we ermee gestopt zijn. De Vespers van zondag werden niet meer gezongen, maar gebeden, totdat er helemaal niemand meer kwam, en we ermee gestopt zijn. Het aantal kinderdopen liep steeds verder terug. Naar de Bijbelavond kwam uiteindelijk nog maar één deelnemer, dus ook maar mee gestopt.

En dan heb je de neiging om ontmoedigd te raken. Net als de apostelen, die tegen Jezus zeggen: De hele nacht hebben we gezwoegd zonder iets te vangen. Het heeft toch geen zin meer om door te gaan. Ontmoedigd waren ze.

Wij allemaal, wij hebben dat in ons leven ook wel eens. Wij raken ook wel eens moedeloos, als alles tegenzit, als niets meer lukt. Zo ons best gedaan, en het heeft niets opgeleverd. Dat we ons wel eens afvragen: waar doe ik het eigenlijk nog voor?

En dan vraag je je af: hoe komt dat toch? Je gaat zelfs twijfelen aan jezelf. Je gaat denken dat het aan jezelf ligt. Zoals Petrus vandaag: “ik ben maar een zondig mens”, ik stel niets voor, ik ben maar een mens. Het lukt me allemaal niet.

In de eerste lezing vandaag is het de profeet Jesaja die, wanneer God de Heer hem verschijnt, zich onwaardig voelt en denkt dat hij verloren gaat. En toch is Hij het die door God gezonden wordt. Niet denken, dat kan ik niet, dat kan jij wèl. Zoals de apostelen zeggen dat er niets te vissen valt, en Jezus hen zegt: ‘ga toch’.

En Paulus die in de tweede lezing zegt: ‘ik ben de minste van de apostelen’, ‘ik ben een mislukkeling’, maar uiteindelijk is hij het, de mislukkeling, die door God gekozen wordt om de Blijde Boodschap te verkondigen aan de volkeren.

Jezus dringt nu aan, bij Petrus en de apostelen: “Vaar naar het diepe, en gooi de netten uit voor de vangst”. Ga tóch vissen, laat je niet ontmoedigen, ga nu naar het diepe, naar een andere plek. Dat zegt Hij ook tegen ons. Het is alsof hij zegt: ‘Ontwikkel nieuwe initiatieven’.

Misschien moet dit de les zijn voor vandaag: laat je niet ontmoedigen, ga door. Want juist, als je niets meer verwacht, gebeurt het. Gooi je netten maar eens uit aan de andere kant, zegt Jezus, gooi het eens over een andere boeg. Gaat het niet linksom, dan gaat het rechtsom. Heb

vertrouwen, wat vandaag niet lukt, lukt morgen wel. Wat met het ene net niet is gelukt, zal met een ander net wèl lukken. En je zult zien.

Wat mij opvalt in onze kerk, de laatste jaren, ik zie steeds meer jonge mensen bij de Eucharistievieringen. Dat begint me op te vallen. Dus toch? Ja, zijn dat misschien die netten die we over een andere boeg hebben gegooid?

Dat is dus de boodschap van vandaag: toch doorgaan!

Diaken Régis